

Sygn. akt IV CSK 609/18

POSTANOWIENIE

Dnia 26 czerwca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z powództwa Z. A. Ż. i M. A. S.-Ż.

przeciwko B. Ł. T.

z udziałem interwenienta ubocznego po stronie pozwanej P. [...] Spółki Akcyjnej
w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 26 czerwca 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 26 czerwca 2018 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Pozwany B. Ł. T. złożył skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 26 czerwca 2018 r., który w następstwie rozpoznania apelacji obu stron od wyroku Sądu Okręgowego w R. z dnia 10 marca 2017 r. (1) zmienił go w części poprzez obniżenie kwot zasądzonych od pozwanego na rzecz powodów Z. A. Ż. i M. A. S.-Ż. i oddalenie powództwa w dalszym zakresie oraz odmienne rozstrzygnięcie o kosztach, (2) oddalił obie apelacje w pozostałym zakresie, (3) rozstrzygnął o kosztach postępowania apelacyjnego. Zakres zaskarżenia skargą obejmuje rozstrzygnięcie o oddaleniu apelacji pozwanego w zakresie zasądzającym dalszą część należności głównej oraz orzeczenia o kosztach postępowania w obu instancjach.

Sąd Najwyższy, oceniając - na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. - skargę kasacyjną z punktu widzenia podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, zważył:

Ustawodawca, wprowadzając skargę kasacyjną jako nadzwyczajny środek prawny służący od prawomocnych orzeczeń, podkreślił, że jej celem jest ochrona interesu publicznego polegającego na ujednoliceniu orzecznictwa sądów i rozwoju judykatury. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia. Ocena podstaw przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania następuje w ramach tzw. przedsądu. Sąd Najwyższy bada, czy przytoczono i należycie umotywowano przyczyny powołane w art. 398⁹ § 1 k.p.c., i przyjmuje skargę do rozpoznania, jeżeli jest wykazana przynajmniej jedna z nich. Kognicja Sądu Najwyższego na tym etapie postępowania jest ograniczona i nie obejmuje badania podstaw skargi kasacyjnej, gdyż ocena ich zasadności jest zastrzeżona dla Sądu orzekającego w innym składzie i może być dokonywana dopiero po przesądzeniu kwestii jej przyjęcia.

W przedstawionej skardze oparto się na przyczynach oznaczonych jako potrzeba wykładni przepisów prawa budzących poważne wątpliwości oraz oczywista zasadność skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 2 i pkt 4 k.p.c.).

Skarżący podniósł, że wykładni Sądu Najwyższego wymagają: art. 281 w zw.

z art. 49 k.p.c. w odniesieniu do opinii biegłego wydanych przed ujawnieniem się okoliczności wywołujących uzasadnioną wątpliwość co do jego bezstronności oraz art. 2 § 3 k.p.c. w zw. z art. 36a, 50 ust. 1 pkt 4, 51 w zw. z art. 54 i 56 prawa budowlanego w zakresie związania sądu cywilnego stanowiskiem organów nadzoru budowlanego o braku istotnych odstępstw od projektu budowlanego, wyrażonym za pomocą milczącej zgody. Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, z uwagi na potrzebę wykładni przepisów prawa wymaga od skarżącego wskazania, które przepisy mają być poddane wykładni Sądu Najwyższego. Konieczny jest również opis wątpliwości związanych z wykładnią powołanych przepisów, polegający na zarysowaniu możliwych sposobów jej dokonania, wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a także przedstawieniu własnej propozycji interpretacyjnej. W przypadku powoływania się na rozbieżności w orzecznictwie należy również, choćby przykładowo, wskazać orzeczenia, w których ten sam przepis prawa byłby odmiennie wykładany, przy czym nie chodzi tu o odmiennność stanowisk sądu pierwszej i drugiej instancji, które orzekały w danej sprawie. Jeżeli Sąd Najwyższy wcześniej dokonał interpretacji powołanych przepisów, a nie zachodzą żadne okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu, brak interesu publicznego w przyjęciu takiej skargi. Wymagania te nie zostały spełnione. Nie ma podstaw do przyjęcia, że powstał problem dotyczący wykładni art. 281 w zw. z art. 49 k.p.c., który wymaga wypowiedzi Sądu Najwyższego. Okoliczności występujące w sprawie miały charakter jednostkowy, polegały na incydentalnej wypowiedzi rzeczoznawcy P. M. co do czasu potrzebnego do usunięcia wad, uzyskanej bezpośrednio i odpłatnie przez stronę powodową, już po wydaniu przez niego opinii w postępowaniu sądowym, które dotyczyły innych kwestii. Stanowisko Sądu drugiej instancji, że nie uzasadnia ona dyskwalifikacji („uznania za niebyłą”) wcześniejszej opinii, jedynie skutkuje wyłączeniem biegłego na przyszłość nie budzi zastrzeżeń. Nie została także wykazana potrzeba dokonania wykładni przepisów prawa budowlanego, bowiem w świetle utrwalonych poglądów orzecznictwa i piśmiennictwa kognicja sądu w postępowaniu odszkodowawczym obejmuje samodzielne ustalenie przyczyn wyrządzenia szkody i ich ocenę w aspekcie nienależytego wykonania zobowiązania. Stwierdzenie istnienia wad i kwalifikacja ich przyczyn jako istotnego

odstępstwa od projektu budowlanego, dokonane przez sąd przy wykorzystaniu opinii biegłych odpowiednich specjalności, nie jest wkroczeniem w sferę wyłącznej kompetencji organów administracji.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego do skutecznego powołania w skardze przyczyny kasacyjnej określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Nie może budzić wątpliwości kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna bez głębszej analizy przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu tak znacznym, że nakazującym uwzględnienie skargi. Skarżący powinien nie tylko przywołać konkretne przepisy prawa, którym - jego zdaniem - Sąd drugiej instancji uchybił, ale także przytoczyć odpowiednią jurydyczną argumentację odnoszącą się do oczywistości ich naruszenia. Motywacja przytoczonej przyczyny kasacyjnej nie odpowiada powyższym wymaganiom. Skarżący ograniczył się do polemiki z podstawą faktyczną i prawną zaskarżonego rozstrzygnięcia. Ogólnikowe stwierdzenie, że „nie jest możliwe przyjęcie” nie jest w żadnej mierze wystarczające dla wykazania rażącej nieprawidłowości orzeczenia. Nie znajduje potwierdzenia także zarzut wewnętrznej sprzeczności wyroku, gdyż uwzględnienie i oddalenie powództwa dotyczyło innych roszczeń opartych na częściowo odmiennych okolicznościach, uzasadniających różnicę subsumpcji.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

jw.

[aw]